

Kommissionen finder nemlig, at det ofte kan virke haardt, at den længstlevende, fordi han vil gifte sig, skal tvinges til at opgive Nydelsen af en Del af Formuen, og man har derfor i det citerede Alternativ til § 19, 2. Stk., søgt at aabne Mulighed for en lignende Ordning, som er kendt i gældende Ret fra »tinglæst Skifteekstrakt«, hvorved der sker en Fiksering af den Arv, der en Gang skal udbetales til den førstafdødes Slægt, saaledes at den længstlevende beholder Nydelsen af hele Formuens Indtægter. Kommissionen har dog ikke villet bringe Alternativet frem som positivt Forslag, fordi det efter Kommissionens Skøn kan medføre vanskelige og uklare Forhold. Hertil kommer ogsaa, at en saadan Ordning efter det sædvanlige Indhold af de gensidige Testamenter ikke i Almindelighed kan siges at være i Overensstemmelse med Ægtefællernes deri udtrykte Ønsker.

Findes der, naar Skifte skal foretages ved den længstlevendes Død, ingen af den førstafdødes Forældre, Søkende eller Søkendes Afkom, arves Boet efter de almindelige Regler i Arveforordningen af 21. Maj 1845, saaledes at Boet udelukkende tilfalder den længstlevendes Arvinger. Efterlader den længstlevende sig ingen Arvinger, hverken efter Loven eller efter Testamente, tilfalder hele Boet den førstafdødes Forældre, Søkende eller Søkendes Afkom, og først naar ingen af disse Arvinger er i Live, tilfalder Arven Statskassen.

Medens den efterlevende Ægtefælle ved Testamente kan raade over sin Del af Fællesboet, kan han ikke uden udtrykkelig Hjemmel i den førstafdødes Testamente disponere testamentarisk over den Del af Fællesboet, der skal tilfalde den førstafdødes Slægt.

Den førstafdøde har selvfølgelig i Arveforordningens § 21 Hjemmel til frit at testere over, hvad hans Slægtninge skulde arve efter nærværende Lov.

Kapitel III.

ad § 21.

Der opstilles her en Formodningsregel, hvorefter alt, hvad den længstlevende Ægtefælle ejer, henregnes til Boet, medmindre det godtgøres, at det ikke hører til Fællesboet. En saadan Regel er praktisk paa krævet, da der ellers kan opstaa megen Tvist om Beviset, og da det ikke er ubilligt at fordre, at man sikrer sig Bevis for, hvad der er Særeje. Bestaar Særejet af baandlagte Midler, opstaa ingen Bevisvanskeligheder. — Denne Regel gælder saavel Skifte efter Kapitel I som Skifte efter Kapitel II.

ad § 22.

Bestemmelsen er enslydende med § 55 i Forslaget til Lov om Ægteskabets Retsvirkninger fra Rigsdagssamlingen 1924—25. Bestemmelsen fastslaaer kun gældende Ret, jfr. Arveforordningens § 17, og er alene optaget, fordi det er upraktisk at udtrykke Reglen ved at opretholde en Del af Arveforordningens § 17. Den fandtes i Kommissionens Udkast af 1918 som § 100, men har sin systematiske Plads i nærværende Udkast, jfr. ovenfor ad § 1.

ad § 24.

Blandt de Bestemmelser, som Op-hævelsesfortegnelsen omfatter, finder D. L. 5-2-71, der udelukker Horebarn fra at arve den af dets Forældre, der har forset sig i Ægteskabet, og endvidere Arveforordningens § 3, 2. Punktum, der udelukker den Ægtefælle, der har begaaet Hor og af den Grund ved Dom er skilt fra den anden, fra Arv efter de fælles Børn, saalænge den uskyldige Ægtefælle lever, idet denne arver Børnene alene. Disse Bestemmelser maa utvivlsomt opfattes som forældede og uretfærdige; der er gentagne Gange under Ægteskabslovforslagenes Behandling paa Rigsdagen udtalt Ønske om at faa Særreglerne om Horebørn ophævet.